

ไม่เก่ง...แล้วไง?

เปลี่ยนความรู้สึกว่า 'ฉันไม่เก่ง' ให้กลายเป็นพลัง
ซีรีส์ลำนำคำคม 'แล้วไง'

ริมทรายปลายคลื่น

ซีรีส์ 'แล้วไง'

ซีรีส์ล่านำคำคม 'แล้วไง'

1. ไม่เก่ง...แล้วไง?
2. ไม่สวย...แล้วไง?
3. ไม่มันใจ...แล้วไง?
4. เคยล้ม...แล้วไง?
5. อายุมาก...แล้วไง?

ไม่เก่ง...แล้วไง?

เปลี่ยนความรู้สึกว่า 'ฉันไม่เก่ง' ให้กลายเป็นพลัง

ริมกราบปลายคลื่น

ลิขสิทธ์

สงวนลิขสิทธ์ตามกฎหมาย

ชื่อเรื่อง: ไม่เก่ง...แล้วไง?

ผู้เขียน: ริมทราญปลายคลื่น

ซีรีส์สำนาคำคม 'แล้วไง'

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้เขียนขึ้นเพื่อบอกให้คุณเก่งกว่าใคร
มันอยากนั่งอยู่ข้าง ๆ ในวันที่คำว่า “ไม่เก่ง” ดังเกินไป วันที่คะแนน
ผลงาน หรือสายตาของคนอื่น ทำให้คุณเผลอเชื่อว่าตัวเอง
มีค่าน้อยลง
เราอาจยังทำบางเรื่องไม่ได้ อาจช้ากว่า อาจต้องถามซ้ำ และอาจ
มีวันที่อยากวางมือ แต่สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่คำพิพากษาของชีวิต
ขอให้แต่ละหน้าเป็นพื้นที่เล็ก ๆ ที่คุณได้หายใจ ได้มองตัวเองใน
หม่ และค่อย ๆ จำได้ว่า ความเก่งมีหลายรูปแบบ—รวมถึงรูปแบบ
ที่กำลังเติบโตอยู่ในตัวคุณ

บางที...เราไม่จำเป็นต่อ ง่ങ่ങกว่าใคร

“เพียงกลับมาเชื่อว่า ตัวเรายังเติบโตได้ศัพ
อ”

มีวันที่วันที่คะแนนหนึ่งตัวดูเหมือนจะดังเกินเสียงทั้งหมดของ
เรา เราอาจเผลอนำเหตุการณ์เพียงชั่วครู่มาวางกับทั้งชีวิต
แล้วเรียกมันว่า 'ตัวเรา' ความรู้สึกนั้นจริงและหนักพอที่จะทำ
ให้อะไรบางอย่าง แต่มันค่อย ๆ มองให้ดี เหตุการณ์หนึ่งยังเป็น
เพียงหน้าหนึ่ง ไม่ใช่หนังสือทั้งเล่ม เราจึงวางคำตัดสินไว้ตรง
นั้นได้ โดยไม่ต้องแบกมันไปทุกที่
บางที สิ่งที่ควรถูกตั้งคำถามอาจไม่ใช่ตัวเรา แต่อาจเป็นคำต
ัดสินที่แคบเกินไป

“ตัวเลขบอกผลครั้งหนึ่ง ไม่ได้บอกคุณค่า
ทั้งชีวิต”

การยืนข้างคนที่ไปถึงก่อน อาจทำให้เรารู้สึกเหมือนยืนอยู่หลัง
งทุกคน ความเจ็บไม่ได้เกิดเพราะเราอ่อนแอ' แต่มาจากการพ
ยายามอยู่ในที่ที่ทุกอย่างถูกวัดด้วยมาตรฐานเดียว ลองพักส
ายตาจากเส้นชัยของคนอื่นสักครู่ เราอาจเห็นรอยเท้าของตัวเอง
เองชัดขึ้น และรู้ว่ามันยังคงเคลื่อนไป แม้ไม่มีใครนับให้
บางที สิ่งที่ควรถูกตั้งคำถามอาจไม่ใช่ตัวเรา แต่อาจเป็นคำต
ดสินที่แคบเกินไป

“คนอื่นไปเร็ว ไม่ได้แปลว่าเราไปผิดทาง”

เมื่อคำว่า 'ทำไมไม่เก่งเหมือนเขา' ที่ติดอยู่ในใจ ใจมักรีบสรุปว่าเราขาดบางสิ่ง ทั้งที่ความจริงอาจเป็นเพียงเรายังไม่มีเวลา พื้นที่ หรือวิธีที่เหมาะสมกับตัวเอง ความสามารถไม่ได้ปรากฏพร้อมกันทุกด้าน และการยังมองไม่เห็น ไม่ได้แปลว่าสิ่งนั้นไม่มีอยู่ บางส่วนของเรากำลังหยั่งรากในที่ที่สายตาไปไม่ถึง บางที สิ่งที่ควรถูกตั้งคำถามอาจไม่ใช่ตัวเรา แต่อาจเป็นคำตัดสินที่แคบเกินไป

"คำเปรียบเทียบกับไม่เคยเห็นระยะทางที่เราเดินมา"

เราเคยเก็บเรื่องห้องที่ทุกคนดูตอบได้ ยกเว้นเรามาคิดซ้ำ จวน
ลืมไปว่าตนเองเป็นมากกว่าสิ่งที่ทำได้หรือทำไม่ได้ในวันหนึ่ง วัน
นี้ไม่จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนความรู้สึก เพียงยอมให้มันมีที่นิ่ง
แล้วนั่งข้างมันอย่างไม่กล่าวโทษ เมื่อใจไม่ต้องต่อสู้กับตัวเอง
พื้นที่เล็ก ๆ สำหรับการเรียนรู้ก็เริ่มเปิดขึ้น
บางที สิ่งที่ควรถูกตั้งคำถามอาจไม่ใช่ตัวเรา แต่อาจเป็นคำตัดสินที่แคบเกินไป

“ความเจ็บในวันนี้ ไม่ใช่หลักฐานว่าเราไม่มี
คำตอบ”

